

ζε κατὰ τὴν ἐνοχὴν μας καὶ ἐστιάζετο ὁ οὐρανός μας, τοῦτο διήρκει μίαν στιγμὴν καὶ ἡ σκέψις ἐκείνη ἐπνίγετο ὑπὸ τὸ φέλιγμα. Καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ περιστάσεις συντέτεινον εἰς τὸ νὰ τρέψωσιν ἐτι μᾶλλον τὸ ἀτίμητος αὐτὸ πάθος. Ὅταν συνέβαινε νὰ μὴ τὴν ἴδω, δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Ἐπλανώμην εἰς τοὺς δρόμους, ἐπανεφέρορον χιλιάρικς τὰ ἴδια πράγματα εἰς τὴν φαντασίαν μου, ἐπλάττον νέα σχέδια πῶς νὰ μὴ λείπῃ οὔτε μία ἡμέρα χωρὶς νὰ τὴν ἴδω, καὶ ἐπερίμενα τὴν ἐπαύριον ἀνυπομόνως. Μὲ πόσῃν χαρὰν ἐπαναβλεπόμεθα τότε!

Ἀ, ἐνῶς εἰμῆθα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παθῶν, νομίζομεν ὅτι ἐκεῖ μόνον ἔγκειται ἡ νεότης μας, ἡ ζωὴ, ἡ ὑπαρξίς μας ὅλη. Καὶ ἂν πάσχωμεν, πάσχομεν εὐτυχεῖς. Ἰώρα βλέπω ὅτι πᾶσα ἐντύπωσις τῆς νεότητος, πᾶς ἐνθουσιασμός καὶ πόθος μας, ὁ ὁποῖος τότε μᾶς ἔφερε τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν, τὰς ἡδονικωτέρας συγκινήσεις, ἀνοίγει καὶ μίαν πληγὴν εἰς τὸ στήθος μας καὶ στάζει τὸ αἷμά μας σταγὼν πρὸς στοάγονα...

Ἀπο τὴν βραδείᾳ ἐκείνῃ τοῦ χοροῦ δὲν τὴν ἴκουσα ποτὲ νὰ παραπονεθῇ διὰ τὴν ὑγίαν της. Δὲν εἶχα ὅμως ἀπομονώσει τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ εἶχε κάμει τότε καὶ συχνὰ τὴν ἠρωτοῦσα πῶς εἶναι. Ἐκείνη μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ ἓνα χαμόγελο, ποῦ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἀπομονώσω.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὰς 4 ὥρας τὸ ἀπόγευμα, μόνον εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου συχνὰ κατεφεύγομεν, ἐπλάττομεν χίλια ὄνειρα εὐτυχίας καὶ ἀπολαύσεως. Ἐνθυκαλισμένοι, ἐζητοῦσαμεν τὴν ἐκφρασὶν τοῦ ἔρωτός μας εἰς ἓν μακρὸν φέλιγμα. Ἐξήφθα ἡνοιξεν ἡ θύρα καὶ παρουσιάσθη ὁ σύζυγός της. Εἶχεν ἀναχωρήσει τὸ πρῶτ' εἰς Κόρινθον διὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας καὶ ἐπέστρεφεν ἀπροσδοκῆτως ἐκείνῃ τὴν ὥραν. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἡ Χριστίνα ἐλιποθύμησε. Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὴν βοηθῶ. Ἠξέυρεις τί μοῦ εἶπε τότε; Πηγαίνετε. Μὴ φοβεῖσθε. Ἐγὼ θὰ τὴν περιποιηθῶ.

Ἐφύγα ταπεινωμένος ἀφ' ἐνός, καὶ ἐξ ἄλλου φοβούμενος διὰ τὴν Χριστίαν. Ἐκελευτόμην ὅτι μία λιποθυμία ἵσκει νὰ φέρῃ τὸν θάνατον. Ἀχ! οἱ φόβοι μοῦ ἐπληθύνοντο. Ἐκείνη ἦτον ἡ τελευταία μας συνέντευξις.

Εἶχον παρέλθει δύο ἑβδομάδες καὶ ἡ λύπη μου εἶχε γίνῃ ἡπιωτέρα, ὅτε μίαν ἡμέραν συνάντησα καθ' ὁδὸν τὸν κ. Ἀριστείδην. Ἐκείνος δὲν μὲ εἶδε. Ἦτο πολὺ καταβεβλημένος. Ἡ πικρία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Αὐτὴ ἡ συνάντησις μοῦ ἔκαμε τόσῃν ἐντύπωσιν ὥσθ' ἂν ὄλον τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον εἶχα προξενήσει εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἡ θέλησα νὰ τὸν ἱκανοποιήσω τοῦλάχιστον, ἐὰν εἴνοι δυνατόν νὰ ὀνομασθῇ αὐτὸ ἱκανοποίησις. Ὑπῆγα τὸ ἴδιο βράδυ καὶ τὸν πύρα. Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Χριστίνα δὲν ἦτον ἐνόχος, ὅτι ἦτον ἀθάνα, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησις της, ἡ σκέψις τοῦ καθήκοντος τὴν εἶχον σώσει. Μὲ ἠκούσεν ὡς ἀποβλακωμένος ἐκ τῆς λύπης καὶ ἐσκεπτόμην ἔπειτα πόσον τὴν εἶχεν ἀγαπήσει. «Εὐ-

χαριστῶ», μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους. «Ἀλλὰ δὲν θὰ ἡμπορέσω ποτὲ νὰ σὲ ὀνομάσω φίλον μου. Πήγαινε νὰ καμαρώσῃς τὸ κρῦο χῶμα τὸ θῦμά σου».

Ἀ, ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ ἀπομονώσω μὲ πόσῃν πικρίαν ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις.

Ἐκτοτε νομίζω ὅτι ἀπέβαλα ὀλίγον βάρος τοῦ στήθους μου, διότι ἐμετρίασα μὲ τὸ ψεῦδος μου τὴν θλίψιν ἐκείνου, τοῦ ὁποῖου εἶχα κλέψει τὴν εὐτυχίαν.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ

(Ἐκ τῆς περὶ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ ἀξιολόγου μελέτης τοῦ ἱατροῦ κ. Ν. Καλικοῦνη, τῆς δημοσιευθείσης ἐν τῷ 3 φυλλαδίῳ τοῦ Πάρνασσου, ἀποσπῶμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ Ὑπνοβασίας χάριν τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν.)

Ἡ τῆς φυσικῆς ὑπνοβασίας ἐχομεν καὶ τὴν οὕτως εἰπεῖν τεχνητὴν. Ἡ κατάστασις αὕτη εἶνε ἡ ἐλαφρότερα τῶν ὑπνωτικῶν φάσεων παραγομένη εἴτε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ ὑπνωτίσει, εἴτε ἐκ μεταβάσεως ἐκ τῆς καταληψίας διὰ προστριβῆς, ὡς εἴπομεν, τοῦ δακτύλου μας ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὑπνωτισμένου.

Ὁ ἐν ὑπνοβασίᾳ διατελὼν οὐδὲν παρουσιάζει τὸ φυσιολογικῶς ἑκτακτὸν κατὰ τὸ φαινόμενον. Ὅμιλεῖ, ἀκούει, ἀπαντᾷ εἰς ἐρωτήσεις, κινεῖται, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐκλαμβάνει τις τοῦτον ἐκ πρώτης ἀπόψεως ὡς διατελοῦντα ἐν ἐγρηγόρει. Καὶ ἐν τούτοις τὸ κατὰ τὸ φαινόμενον ὑγιὲς τοῦτο ἄτομον εὐρίσκεται, ὡς θὰ ἴδωμεν, εἰς λίαν ἐκρυθμὸν φυσιολογικὴν κατάστασιν ὑπὸ σωματικὴν καὶ ψυχικὴν ἐποψιν.

Ζῇ μὲν, κινεῖται, ἀκούει, ὁμιλεῖ, ἀνεὺ ὅμως αὐτοδουλείας τινός, ἀνεὺ συνειδήσεως τινός, ὁλως μηχανικῶς τὸ ἐρωτᾷ τε π. χ. ποῦ εὐρίσκεται; ποῖος εἶνε; ἀγνοεῖ ἐντελῶς. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἡ λειτουργία τοῦ ἀνωτάτου κέντρου, ἡ συνειδήσις τοῦ ἐγὼ, εἶνε ἐσθεσμένη. Ἀφυπνιζόμενον δὲ δὲν ἐνθυμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐδὲν ἐξ ὧν ἐπραξε· παρετηρήθη ὅμως ἐν τούτοις ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις διατηρεῖται ἡ μνήμη.

Εἰς ὁμοίαν λειτουργικὴν παῦσιν εὐρίσκεται ἐνταῦτα ἡ αἰσθησις τοῦ πόνου. Νυγμοί, καυτηριάσεις κλπ. ἐρεθισμοὶ ἐπὶ τοῦ δερματος δὲν γεννῶσι τὴν παρὰ μικρὰν ὀλγνδῶνα. Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὰς λειτουργικὰς ταύτας σθέσεις, ἄλλαι τῶν αἰσθήσεων εὐρίσκονται εἰς ἐντονωτάτην, ὡς θὰ ἴδωμεν, διέγερσιν.

Εὐαίσθησις τῆς ἀφῆς. Πᾶς ἐρεθισμός καὶ ἐλαφρότατον ἀκόμη φύσημα εἰς ἀπόστασιν 2—3 μέτρων ἐπὶ τοῦ δερματος εἶνε τὰ μέγιστα αἰσθητὸν καὶ προκαλεῖ ἐπιπολαίους μυικὰς συσπάσεις.

Τῆς ἀκοῆς. Ἀποβαίνει καὶ αὕτη δευτέρα. Τὸ ἐν ὑπνοβασίᾳ ἄτομον ἀκούει π. χ. τὸ τικ-τάκ τοῦ ὁρολογίου εἰς ἀπόστασιν 2 καὶ πλεόν μέτρων.

Τῆς ὁράσεως. Θαυμαδία εἶνε καὶ ἡ ἐντασις τῆς ὀπτικῆς λειτουργίας, ἥτις ὡς καὶ ἡ τῆς ἀκοῆς εἶνε καὶ ἐνταῖθα φυσικὴ μόνον οὐχὶ ὅμως ψυχικὴ, τ. ἔ. τὸ ἐν ὑ-

πνοβασίᾳ ἄτομον ἀκούει, βλέπει, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ τί εἶνε ἐκεῖνο ὅπερ βλέπει ἢ ἀκούει.

Ἀναφέρομεν τὸ ἀκόλουθον πείραμα, ὅπερ ἐξετέλεσαμεν ἐν Παρίσι εἰς τὴν οἰκίαν μας, διὰ νὰ λάβῃ τις ἰδέαν μέχρι ποίου βαθμοῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ὀπτικὴ ὑπερδιέγερσις ἐν ὑπνοβασίᾳ. Τὸ πρὸς πειραματισμὸν ὑποκείμενον ἦτο ἡ γυνὴ (Esther) ἡ ἡς ὁ κ. Luys ἐτέλεσε τόσα ὁρατὰ πειράματα. Κοιμήσθου, τῇ λέγομεν, καὶ ἰδοὺ τὴν ἀκαριαίως βιθισθεῖσαν εἰς ληθαργίαν. Τὴν μεταφέρομεν ἀκολουθῶς διὰ τῶν σημειωθέντων τρόπων εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας. Διὰ ὀνομακτρου τότε περιτυλιχθέντος κλειόμεν τοὺς ὀφθαλμούς της ἐντελῶς, εἰς τρόπον ὥστε ἦτο ἀδύνατον δι' ἓνα ἐν ἐγρηγόρει διατελοῦντα νὰ διακρίνῃ κἂν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· τῇ δίδομεν εἴτα ἐφημερίδα καὶ τῇ παραγγέλομεν νὰ ἀναγῶσθ, οὕτω κεκλεισμένων τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐξεπλάγηνμεν βλέποντες αὐτὴν ἀναγινώσκουσαν! Μεταβάλλομεν τὸ πείραμα ἀκολουθῶς εἰς δυσκολώτερον σημείον· ἀφαιροῦμεν τ. ἔ. τὴν ἐφημερίδα ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ κρατοῦμεν ταύτην παραπλευρῶς τῶν ὀφθαλμῶν της, παύει αὕτη πρὸς στιγμὴν τοῦ ἀναγινώσκειν. Τὴν διαβεβαιοῦμεν ὅτι κρατεῖ εἰς χεῖράς της τὴν ἐφημερίδα καὶ τῇ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Περιεργότατον φαινόμενον! Καὶ ἡ δι-αταγὴ μας αὕτη ἐξετέλεσθη. Ἐνῶ ἡμεῖς ἐκρατοῦμεν τὴν ἐφημερίδα πλαγίως τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐκείνη νομίζουσα ὅτι εἶχε ταύτην εἰς χεῖράς της ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν συνεχίζουσα τὴν περικοπὴν, εἰς ἣν εἶχε σταματήσει. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπεμείναμεν πολὺ εἰς τὸ λεπτότατον τοῦ το πείραμα, ἐκ φόβου ἐνδεχομένης διαταραχῆς εἰς τὸ ὀπτικόν της νεῦρον. Ἀνοίξαντες μετὰ ταῦτα τοὺς ὀφθαλμούς της παρετηρήσαμε μόνον ζωηρὰν ὑπεραιμίαν τῶν ἐπιπεφυκῶν, ἥτις παρήλθε ταχέως. Πλεῖστα τοιαῦτα πειράματα ἐξετέλεσαν ὁ κ. Luys καὶ ἄλλοι.

Ἡ μνήμη καὶ ἡ φαντασία δὲν εἶνε ἐπίσης ἀμέτοχοι τῆς λειτουργικῆς ταύτης ὑπερδιεγέρσεως ὡς θὰ ἴδωμεν εἰς τὰ σχετικὰ πειράματα. Ὑποβολή (Suggestion). Ἡ φάσις αὕτη τῆς ὑπνοβασίας εἶνε καὶ ἡ κυρίως κατάλληλος διὰ τὴν λεγομένην ὑποβολήν, περὶ ἧς θὰ ἐπανελάβωμεν ἐκτενέστερον. Τὸ ἐν ὑπνοβασίᾳ ὑποκείμενον εἶνε ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Δύναται νὰ τῷ ἐγχαράξῃ οἷας δήποτε οὗτος θελήσῃ ἐντυπώσεις καὶ τὰς παραδοξοτέρας ἀκόμη, τὸ δὲ ἐν ὑπνοβασίᾳ ἄτομον, ἔρμαιον οὕτω τοῦ πειραματιστοῦ, ὑπακούει, πιστεύει, ἐκτελεῖ εὐκόλως, ἢ τὸ πολὺ μετὰ τινα ἀντίστασιν τὰς διατάγας τοῦ ἀπολύτου αὐτοῦ κυρίου, ὅστις εἶνε ὁ ὑπνωτιστής. Δύναται τέλος νὰ ἀλλάξῃ διὰ τῆς ὑποβολῆς καὶ αὐτὴν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐν ὑπνοβασίᾳ διατελοῦντος. (Ἐντεῦθεν συμπεραίνει τις ὁπόσαι καὶ ὁποῖαι δυσάρεστοι συνέπειαι δύνανται νὰ προκύψουν ἐκ τῶν ἐκμεταλλευομένων κακοδούλων τῶν ὑπνωτισμῶν καὶ ὁπόσα εἶνε κατὰ συνέπειαν ἡ σπουδαιότητος τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ ἱατροδικαστικὴν ἐποψιν, περὶ ἧς δὲν πρόκειται ἐνταῦθα.)

Ἵποβάλλει π. χ. ὁ ὑπνωτιστὴς εἰς τὸν ἐν ὑπνοδασίᾳ διατελοῦντα τὴν ιδεάν ὅτι κάμνει ψῦχος καὶ ῥιγοῖ οὗτος ζητῶν νὰ ἐνδύθῃ θερμότερον. Τῷ δίδει τεμάχιον χάρτου λέγων αὐτῷ ὅτι εἶνε γλύκυσμα καὶ τὸ καταπίνει μὲ τὴν τελείαν γευστικὴν ἡδύτητα τοῦ ὀνομασθέντος γλυκύσματος. Τῷ δίδει νὰ ὀσφρανθῇ ἀμμωνίαν βεβαίων αὐτὸν ὅτι εἶνε ἄρωμα τι καὶ ὁ ὀσφραϊνόμενος ὑπνοδότης ἀντὶ τῆς ἀνδραστείας οὐκ εἶνε ἀμμωνίας καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ὀσμηρῶν παταμῶν ἐκφράζει τὴν αἰσθησὶν γλυκειᾶς ὀσμῆς τοῦ φαντασιώδους ἁρώματος. Τῷ ὑποβάλλει τὴν ιδεάν καὶ τὸν βεβαίῳ ὅτι εἶνε κύων, καὶ παρίσταται τι πρὸ τοῦ κωμικοῦ θεάματος νὰ βλέπῃ τὸ ἐν ὑπνοδασίᾳ ὑποκείμενον τετραποδίζον καὶ ὑλακτοῦν, μεταμορφούμενον τέλος εἰς κύνα. Τὸν ἐξωθεῖ νὰ πυροδολήσῃ κατὰ τινος ὄν παριστῶ ὡς ἐκθρόν του καὶ βεβαίως τὸ ἐκτελεῖ, ἀν καὶ ὑπάρχουσι πολλοί, οἵτινες ἐνστικτικῶς ἀνθίστανται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κακουργήματος. Ἀπειρα τέλος τοιαῦτα φαινόμενα δύναται τις νὰ φαντασθῇ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑποβολῆς.

Ὡς πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τῆς προσωπικότητος καὶ τὴν υπερδιέγερσιν τῆς μνήμης εἶνε ἀξιοσημείωτον τὸ ἀκόλουθον πείραμα ἐκτελεσθὲν ἐπίσης ὑπὸ τοῦ κ. Luys εἰς τὸ νοσοκομεῖον Charité: Παρουσιάζει ἡμῖν ὁ πειραματιστὴς τὴν δεσποινίδα V., διδασκάλισσαν ξένων γλωσσῶν. Ἡ δεσποινὶς αὕτη εἶχε παραστῇ χάριν περιεργείας εἰς τὰ πειράματα τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἀπερ ὁ κ. Luys ἐξετέλει τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἐν τῇ ἐξύπνῳ αὐτῆς καταστάσει ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ πειραματιστοῦ τί γνωρίζει περὶ ὑπνωτισμοῦ; ἀπάντησε «μόνον ὅτι βλέπει νὰ ἀποκοιμίζονται ὑπὸ τοῦ ὑπνωτιστοῦ διάφορα ἄτομα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν ποικίλα καὶ περίεργα φαινόμενα· τίποτε περισσότερον δὲν γνωρίζει νὰ εἰπῇ.» Μετὰ τοῦτο τὴν ὑπνωτίζει, θέτων αὐτὴν εἰς κατάστασιν ὑπνοδασίας, καὶ τῇ ὑποβάλλει τὴν προσωπικότητά του ὡς ἐξῆς: Δὲν εἶσθε πλέον, τῇ λέγει, ἡ δεσποινὶς V., ἀλλ' εἶσθε ὁ κ. Luys· εὐρίσκεσθε εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Νοσοκομείου Charité, θὰ μᾶς ἀναπτύξετε ὅ, τι γνωρίζετε περὶ ὑπνωτισμοῦ. Τί περιεργὸν πρᾶγμα! Ἡ δεσποινὶς V. μεταμορφοῦται ἀμέσως εἰς τὸν κ. Luys, λαμβάνει τὴν στάσιν του, τὰς κινήσεις του, τὴν ἐκφράσιν του, τοὺς διαφόρους τρόπους του καὶ ἀρχεται τῆς περὶ ὑπνωτισμοῦ διδασκαλίας, ἐπαναλαμβάνουσα ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ὅσα οὗτος εἶχε διδάξει μὲ τὴν αὐτὴν καθαρότητα τῆς ἀπαγγελίας του, τοῦ ἐπιστημονικοῦ εἰρμοῦ καὶ τοῦ λεκτικοῦ του. Περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ Luys μετ' οὐκ ὀλίγης ἐκπλήξεως καὶ ἰλαρότητος ἐθεάτο ἑαυτὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναπαραγόμενον καὶ ἐνσαρκωμένον, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Mlle V.

Τὸ περιεργὸν εἰς τὸ πείραμα τοῦτο ἦτο ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ δεσποινὶς V. ἐνεθυμήθη καὶ ἐπανέλαβεν ἐκ στήθους τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Luys διδασκαλίαν, ἀλλ' ὅτι ἐνῶ ἐν ἐργηγόρσει ὠμίλει, καθὼς ἔξην, μετὰ δυσκολίας τὴν γαλλικὴν, ἐν ὑπνοδασίᾳ τοῦναντίον ἡ περὶ τὴν γαλλικὴν ἐκφράσις αὐτῆς μετὰ τῶν καταλλήλων ἐπιστημονικῶν ὅρων καὶ

τὸ ἐν γένει λεκτικὸν τῆς ἡτο αὐτὸ τοῦτο τοῦ κ. Luys.

Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ ἐξῆς λεπτομέρεια ὡς πρὸς τὸ πείραμα τοῦτο: Εἰς μίαν ἐκ τῶν προηγουμένων συνεδριάσεων τοῦ κ. Luys, εἰς ἣν εἶχε παρευρεθῇ ὡς ἀκροατὴς καὶ ἡ Mlle V., εἶχε γίνῃ μικρὸς θόρυβος ἐνεκα τοῦ συνωστισμοῦ τοῦ πλήθους ἀκροατηρίου. Ὁ κ. Luys τότε διακόψας ἐπὶ στιγμὴν τὴν διδασκαλίαν τοῦ εἶχε παρακαλέσει τοὺς ὀρθίους ἰσταμένους ἀκροατὰς νὰ περᾶσωσιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἀμφιθέατρον, ὅπου ὑπῆρχον κεναὶ θέσεις. Κατὰ τὴν ὥραν λοιπὸν καθ' ἣν ἡ Mlle V., ἐν ὑπνοδασίᾳ διατελοῦσα, ἐπανελάμβανε τὰ μαθήματα τοῦ κ. Luys προσκαλέσαμεν παρόμοιον θόρυβον ἐξεπιτηδες, περιεργοὶ ὄντες ἂν θὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο. Τῷ ὄντι, καὶ ἡ ἐντύπωσις αὕτη τῇ εἶχεν ἐγχαραχθῇ εἰς τὴν μνήμην. Καθ' ἣν ὥραν λοιπὸν, ἐκείνης διδασκούσης, ἡμεῖς ἐθορυβοῦμεν, διακόπτει τὴν διδασκαλίαν τῆς, ὡς τότε ὁ κ. Luys, καὶ μὲ τὴν ιδίαν του ἀκόμην φράσιν παρακαλεῖ ὅσους τῶν ἀκροατῶν ἴσταντο ὀρθιοὶ νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ περᾶσωσιν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὑπῆρχον κεναὶ θέσεις (Messieurs, nous dit-elle, donnez-vous la peine, de passer par là, si vous plait, il y a des places), καὶ μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς διδασκαλίας τῆς μέχρις οὗ τέλος ὁ κ. Luys τὴν ἀψυπνίζει.

— Τί ἐκάμνετε πρὸ ὀλίγου Mlle; τὴν ἐρωτᾷ ὁ κ. Luys· τί γνωρίζετε περὶ ὑπνωτισμοῦ; καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου καθηγητὴς τοῦ ζητήματος τοῦτου ἀπαντᾷ ὅτι οὔτε ἐνθυμεῖται, οὔτε γνωρίζει τίποτε!

Ἵπνωτίζας ἀκολουθῶς ἄλλην εἰς κατάστασιν ὑπνοδασίας, τῇ λέγει νὰ ἀψυπνηθῇ εἰς ὠρισμένην ὥραν καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν στιγμὴν ἐξύπνησε, λειτουργήσασα ὡς ὠρολόγιον.

Τὸ ἀκόλουθον τέλος πείραμα εἶνε περιεργότατον ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς διεγέρσεως τῆς μνήμης: Ἵπνωτίζει ἡδὴ τὴν C. Esther εἰς κατάστασιν ληθαργίας, λαμβάνει εἴτα ὑάλινον σωλῆνα περιέχοντα διάλυσιν χαδὸς καὶ τοποθετεῖ τοῦτον πλησίον τοῦ λαιμοῦ τῆς· μετὰ τινά δευτερόλεπτα τῆς ὥρας μεταπίπτει αὕτη εἰς κατάστασιν ὑπνοδασίας. Τὴν διατάσσει ἀκολουθῶς νὰ τραγώδῃ μερὴ τινὰ τῆς Mascotte καὶ ἀρχεται αὕτη τοῦ ὅσματος μετ' οὐκ ὀλίγης μουσικῆς τέρψεως καὶ ἀρκετὰ αἰσθηματικῆς. Περὶ τοῦτου ἐπεισθήμεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν μας, ὅτε ἐπειραματιζόμεθα ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν παρεκαλέσαμεν, ἐν ἐργηγόρσει διατελοῦσαν, νὰ τραγώδῃ ἐκ τῆς Mascotte). Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τοῦτου· τὸ ἀκόλουθον μέρος τοῦ πειράματος εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀπομακρύνει ὁ πειραματιστὴς ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῆς τὸν σωλῆνα καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη ἐτραγώδει καὶ ἐφ' ὅσον ὁ σωλὴν ἀπεμικρύνετο (χωρὶς ἐννοεῖται αὕτη νὰ τὸ βλέπῃ), ἐπὶ τοσοῦτον ἐξησθέ- νει καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς, ἐνῶ ἀντιθέτως, ἐφ' ὅσον προσήγγιζεν ὁ κ. Luys τὸν σωλῆνα εἰς τὸν λαιμόν τῆς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπανήρχετο ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς

εἰς τὴν προτέραν του δύναμιν κατὰ βαθμιαίον οὕτως εἰπεῖν rinforzando.

Ἡ ἀκόλουθος φάσις τοῦ πειράματος εἶνε ἀκόμῃ περιεργότερα: Ὁ πειραματιστὴς κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τοῦ τὴν εἰρημένην γυναῖκα καὶ διὰ τῆς ἐτέρας κρατεῖ τὴν χεῖρα τρίτου τινὸς προσώπου, τὸ πρόσωπον δὲ τοῦτο κρατεῖ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τοῦ τὸν σωλῆνα. Ἀποτελεῖται δὲ οὕτως εἰπεῖν ἄλλοις ἐκ τριῶν προσώπων, συνεχρμένων διὰ τῶν χειρῶν, ἥς τὸ ἐν ἄκρον εἶνε ἡ ἐν ὑπνοδασίᾳ γυνή, τὸ μέσον ὁ πειραματιστὴς καὶ τὸ ἕτερον ἄκρον τὸ τρίτον πρόσωπον. Ἰδοὺ τί περιεργὸν φαινόμενον παράγεται: Ἐφ' ὅσον τὸ τρίτον τοῦτο πρόσωπον κρατεῖ τὸν σωλῆνα, ἡ γυνὴ ἐξακολουθεῖ νὰ τραγώδῃ, ἐνῶ τοῦναντίον, ὅταν ἀφῇ τὸν σωλῆνα ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἡ ὅταν δὲν κρατῇ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τοῦ τὸν πειραματιστὴν, ὅστις συνέχεται, ὡς εἰπομεν μετὰ τῆς γυναικός, ἡ ὁπωσδήποτε τέλος διακοπῇ ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἀλληλουχία, τότε αὐτοστιγμὴ ἡ γυνὴ παύει τοῦ ἄδειν (ἡ ὁποία ἐνοεῖται δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτε ἐκ τῶν γινόμενων).

Ἡ ἐπίδοσις λοιπὸν τοῦ ἐν τῷ σωλῆνι χαδὸς, ἥτις μετεδίδετο διὰ τῆς σειρᾶς τῶν συνεχόμενων προσώπων εἰς τὴν ἐν ὑπνοδασίᾳ γυναῖκα, προσκάλει εἰς ταύτην τὴν ἀνάγκην νὰ τραγώδῃ.

Τί εἶχε συμβῇ; Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ κ. Luys ἠθέλησε διὰ πρώτην φορὰν νὰ πειραματισθῇ ἐπὶ τῆς εἰρημένης γυναικὸς διὰ τοῦ χαδὸς, εἶχε παραστῇ αὕτη εἰς τὴν παράστασιν τῆς Mascotte. Ἐκτοτε δὲ πᾶσα ἐπίδρασις τοῦ χαδὸς ἐπὶ τῶν φωνητικῶν αὐτῆς ὀργάνων ἐχρησίμευεν ὡς δεσμός οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὸ souvenir τῆς Mascotte καὶ διήγειρεν ἐν αὐτῇ τὴν ιδεάν τοῦ ὅσματος τοῦτου. Ἀπομένει ὅμως περιεργὸς τῷ ὄντι ὁ τρόπος, καθ' ὃν μετεδίδετο ἡ τοιαύτη ἐπίδρασις τοῦ χαδὸς ἐκ τόσης ἀποστάσεως καὶ διὰ μέσου δύο ἀνθρωπίνων σωμάτων;

N. ΚΑΛΛΙΚΟΥΝΗΣ

Ἱατρός

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ἵπάρχουσιν ἀρεταί, τῶν ὁποίων ἡ ὑπερβολὴ εἶναι ἐγκλημα

Δουμάς

Τὸ πρῶτον δάκρυ τοῦ ἔρωτος εἶναι ἄδαμας, τὸ δεύτερον μαργαρίτης τὸ δὲ τρίτον ἀπλὸν δάκρυ.

N. Π.

Τὸ πρῶτον τέχνην ἐκαστης γυναικός, εἶναι συνέχεια τῆς τελειότητος κοῦκλας τῆς.

Οὐγκώ

Ὁ ἔρως εἶναι βασιλεὺς τῶν νεανίσκων καὶ τύραννος τῶν γερόντων.

Λουδοβίκος IB.

Τὰ πλοῦτη καθιστοῦσι τὴν γυναῖκα ἀλαζόνα, ἡ ὠραιότες ὑποπτὸν, ἡ ἀσχημὴ μισητήν.

Βολταίρος

Αἱ γυναῖκες εἰσι πάντοτε σταθεραὶ εἰς τὸν ἔρωτα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πάντοτε εἰς τὸν ἔραστήν.

Δουπατώ